

Iubire în lanțuri...

Florin-Cezar CĂLIN

Te-ai transformat în pânză de păianjen
Ca-n ea să-mi prinzi acuma chiar și anii.
În viață, tu mă vrei doar ca un sprijin
De care să nu știe nici dușmanii.
În mintea mea a fost un paradis
Ce numai tu mi l-ai făcut posibil.
Desprinde-te din locul tău din vis !
Și spune-mi dacă eu mai sunt credibil.
Tot timpul am strigat: Vreau libertate !
(mereu în glumă eu am fost luat).
- Cum poți să ai atâta răutate ?!
Pe chipul ce de-abia l-a lăudat.
Gonește-mă din visurile tale !
(să te convingi că nu sunt himeră !).
Și mă târăște chiar prin tribunale !
Oricât ai vrea să pari tu de severă.
Vreau libertatea ta de exprimare
Și tot ce e în tine mai frumos.
Nu mă interesează dacă doare
Atuncea când te vei târi pe jos !
În gândul meu te-ai transformat acum
(și văd că nu e loc de împăcare !).
Adun în mine lacrimi și scrum
Ce mi le dai într-una spre păstrare.
Conflictul este vechi dar totuși nou
(și asta chiar nu are-nsemnătate !).
Chiar însăși viața-mi este un cavou.
În care nu există libertate.
De tine, tu cu lanțuri m-ai legat
(ca nu cumva să cer vreo lămurire).
De tot și toate tu te-ai ocupat !
Dar mai puțin de-a noastră fericire.
Tot timpul am strigat: Vreau libertate !
(mereu în glumă eu am fost luat).
- Cum poți să ai atâta răutate ?!
Pe chipul ce de-abia l-a lăudat.
Iubirea-n lanțuri tu nu o poți pune
(fiindcă omori ce-i mai frumos în ea).
În schimb acuma tu chiar poți răpune !
Tristețea implicată-n viața ta.

Brăila, septembrie 2017